

INTELECTUL UMAN – ÎNTRE NATURĂ ȘI EVOLUȚIE

Galina MARTEA

Institutul de Științe ale Educației

Mișcarea și gândirea, care este viața între lumină și întuneric, mișcarea și gândirea, care este tendința continuă spre ceva nou, reprezintă conceptul evoluției în a te exprima instinctiv în mediul în care reușești să te afirmi, reprezintă modalitatea de a reuși să te exprimi cu lumea internă și externă a naturii, a Universului. Mișcarea prin gândire, mișcarea prin lumină, mișcarea prin evoluție axează ființa umană în permanentă mișcare și gândire spre o nouă dezvoltare, spre un nou intelect uman, spre un comportament uman mai performant cu element axat pe relația cu natura. Relația omului cu natura este elementul-cheie din care se compune expresia „Intelectul uman – între natură și evoluție”.

Cuvinte-cheie: *gândire și mișcare, ființă umană, natură, relație, existență, proces de dezvoltare, evoluție, intelect uman.*

HUMAN INTELLECT – BETWEEN NATURE AND EVOLUTION

Motion and thought that is the life between light and darkness, motion and thought that is the trend towards something new – this is the concept of evolution in expressing yourself instinctively in the environment in which you assert yourself, this is the way to be able to communicate with the internal and external world of nature and of the universe. Motion through thought, motion through light, motion through evolution – this focuses the human being onto a permanent path of motion and thought towards a new form of development, a new human intellect and an improved human behaviour in relation to nature. The human relationship with nature is the key element making up the concept “Human intellect – between nature and evolution”.

Keywords: *thought and motion, the human being, nature, relation, existence, evolution process, evolution, human intellect.*

Omul și intelectul uman... Acești motori ai naturii – omul și intelectul uman, întruchipați prin ființa umană, dictează și mănuiesc viața pe pământ, cuceresc și stăpânesc cuprinsul și necuprinsul naturii prin a crea, prin a construi, prin a dezvolta, prin a perfecționa, prin a evolua și, totodată, poate, prin a distruge și a submina creația divină a Universului...

Omul și natura... Într-o corelație de excepție bine creată și construită, acești motori de esența ai Universului – omul și natura – au reușit să se îmbine și să se regăsească într-un echilibru perfect și enorm prin a-și dezvolta și perfecționa încontinuu capacitățile și posibilitățile concepute prin gândire și mișcare, prin a-și satisface cerințele și necesitățile vitale mereu în creștere. Atât omul, cât și natura au reușit în timp să-și exprime existența prin modificări permanente, prin gândiri și mișcări esențiale, pentru a-și schimba încontinuu forma și conținutul, pentru a-și schimba esența printr-un proces continuu de dezvoltare dintre viață și evoluție.

Acești factori substanțiali ai realității – viața și evoluția, exprimați prin existență și sub existență, au contribuit în timp la perfecționarea comportamentului uman, afirmându-se prin gândire și mișcare.

Natura – esență și conținut al creației divine, suportul fundamental al ființei umane – a cedat, în timp, în fața omului pentru a-i fi folosite și a-i fi utilizate toate bogățiile terestre și subterestre în procesul de dezvoltare umană, în procesul evolutiv al intelectului uman. Natura, conținut din conținutul Universului – prin dezvoltarea umană – a cedat în fața omului pentru a-i fi valorificate și exploatate toate resursele naturale, materializate și exprimate prin „materie, energie, spațiu și timp”. Conform opiniei lui M. Ignătescu, anume materia, energia și spațiul sunt ingredientele cele mai importante ale Universului [1]. Prin aceste valori de esență ale Universului, prin care omul a fost capabil să le exprime prin teorie și practică, prin concepte și afirmări, prin conținuturi și forme, prin știință și argumente, prin eforturi enorme realizate într-o realitate de neconceput, s-a dezvoltat și a evoluat ființa umană, s-a dezvoltat și a evoluat intelectul uman. Prin valorile nelimitate ale Universului, ale naturii, omul s-a afirmat progresiv prin gândire și mișcare. Prin această afirmație de succes al dezvoltării umane, omul, totodată, s-a pierdut în spațiu și în timp. Ca rezultat al acestora, omul și-a pierdut din bunul simț, și-a pierdut valorile morale și spirituale, și-a pierdut etica comportamentului ca valoare a ființei umane, considerându-se stăpânul cuprinsului și necuprinsului din această galactică. Prin gândire și mișcare omul s-a perfecționat, s-a dezvoltat, a evoluat și în timp și-a creat viziunea de a fi superior naturii, superior creației divine. Prin această viziune, omul consideră că este în drept de a face tot ce-și dorește în

întregul cuprins al Universului. Absurd și ridicol. Însă, anume prin aceasta omul în evoluția mișcărilor și a gândirii a pierdut sensul, simțul și orientarea în acest proces evolutiv, prin care a încetat să sesizeze că prin comportamentul și realizările sale de succes a devenit și rămâne pentru viitor un răufăcător al naturii, un distrugător al creației divine, un dușman al Universului și al galacticii în care trăiește și supraviețuiește pentru a exista.

Omul, cu necesitățile sale mereu în creștere, a influențat și a subminat Universul la nesfârșit prin gândiri și idei, prin teorii și afirmări, prin creații și elaborări de tehnologii avansate, care, în timp, au îngenuchiat natura în fața acestui proces de evoluție, acestui proces de dezvoltare umană.

Omul, cu cerințele sale vitale exprimate prin necesitatea de a trăi și a supraviețui prin existență și subexistență, a transformat propriul său intelect într-o mișcare și gândire continuă, prin care esența noțiunii de limită s-a pierdut în spațiu și în timp. Noțiunea de limită pentru ființa umană s-a transformat într-un concept de neimaginat, s-a transformat într-un concept, prin care nu mai recunoaște această noțiune. Necesitățile ființei umane, plasate între materialism, subiectivism, necesitate și existență, au evoluat și au crescut în timp, într-o măsură nedefinită și exagerată, într-o măsură reală și ireală a exigențelor prezente între realitate și viață. Măsura reală și ireală a necesităților umane în dimensiunile limitei și ale nelimitei în contextul realității a evoluat în timp, a evoluat prin formă și conținut, a evoluat prin existența proceselor tehnologice avansate elaborate și create prin natură de om și pentru om. Toate acestea, exprimate prin necesitățile ființei umane, s-au reprodus într-un materialism nelimitat, corelat doar prin esența gândirii, prin esența de a produce mari schimbări în evoluția omenirii, în evoluția intelectului uman. În lumina acestor teorii, Gerald Crabtree susține că anume necesitatea de a supraviețui a fost cea care ne-a dezvoltat inteligența [2].

Pe lângă materialismul reprodus de om prin necesitatea de a supraviețui în timp, necesitățile omului treptat s-au transformat și într-o necesitate de a-și perfecționa propriile capacități structurate în propriul intelect, care este încuibat în fiecare dintre noi, în fiecare persoană, în fiecare ființă umană. Fiecare persoană, fiecare om trăiește și se afirmă în limita și la nivelul propriului intelect așa cum îl simte și îl percepe în interiorul său în dependență de mediul în care își trăiește existența. Fiecare persoană încearcă să-și exprime gândurile și ideile așa cum le simte, fiind dictate instinctiv în măsura rațiunii creierului. Modificările produse în dezvoltarea umană dintre trecut și prezent au schimbat în esență gândirea ființei umane, intelectul uman, nivelul de inteligență, realizate prin așa-numita evoluție. Deși unii cercetători afirmă că inteligența umană se află într-un declin (opinia lui Gerald Crabtree), oricum considerăm că intelectul uman, prin inteligența sa, s-a reprodus ca un factor al schimbărilor prin care s-a dezvoltat, a evoluat, indiferent de rezultatele cu efecte pozitive sau negative. Oricum, inteligența umană prin intelectul sau este mereu în mișcare și schimbare și este subiectul teoriilor exprimate prin procesele evoluției.

Intelectul uman treptat materializat într-un concept „al inteligenței” a devenit o necesitate reală în a depăși supraviețuirea și, totodată, a devenit o necesitate, poate, ireală de a depăși existența și subexistența vieții dintre viață și natură. În această ambianță a vieții, a naturii a evoluat ființa umană, s-a dezvoltat omul, creând și dezvoltând totodată esența frumosului și esența vieții de a trăi. În această metamorfoză a frumosului dintre intelectul uman, natură și evoluție oricum se regăsește omul – ființa umană cu aprecierile și subaprecierile sale.

Omul și evoluția, omul și intelectul uman, omul și natura – toate fac parte din natură, deoarece natura, la rândul ei, face parte din noi – ființa umană. Ființa umană, parte din natură și natura, parte din ființa umană, formează câmpul magnetic corelat prin existență, formează câmpul real al proceselor corelate prin mișcarea timpului. Toate, la rândul lor, se compun prin expresia trăirilor corelate cu realizările omului prin natură și de natură, corelate cu realizările experimentate de om și pentru om. Toate, la rândul lor, fac parte din frumos, fac parte din natură, fac parte din om, fac parte din tot ceea ce dă posibilitate ființei umane de a crea, de a dezvolta, de a evolua. Acest concept „al frumosului” permite omului de a crește prin mișcarea vântului ce poartă mereu schimbarea, permite omului de a fi parte din acest frumos, de a fi parte din natură, de a fi parte din Univers. În acest „frumos al naturii” și „al frumosului”, ca concept și teorie, trăiește ființa umană – omul – cu intelectul uman, evoluat în timp și în spațiu prin natură. Ființa umană se regăsește mereu în limita frumosului, în esența vieții, în esența pasiunii de a dezvolta propriul intelect, care, toate la rândul lor, sunt o experiență de viață. În această experiență de viață – proces al evoluției umane – se regăsește omul, care este și trăiește mereu în noi așteptări, în noi realizări, în noi gândiri. În această experiență a vieții, omul trăiește și există, trăiește pentru a percepe plăcerea prin știință și neștiință, trăiește prin a ști și nu a ști. Omul există și realizează pentru a perfecționa trecutul și prezentul, pentru a schimba viitorul. Omul, prin conținutul său, este creat pentru a schimba mereu ceva, este creat pentru a inventa mereu „plăceri” și „neplăceri” în limitele existenței sale.

În această experiență evolutivă a vieții omul este mereu în căutare de noi întâmplări. În lumina acestor întâmplări, omul, prin intelectul său, se regăsește mereu prin conceptul dilemei prin a trăi, prin a supraviețui, prin a submina și a fi subminat. Omul se regăsește în fața dilemei, cu prezentul și viitorul său. Omul se regăsește în fața dilemei, prin prezentul și viitorul naturii. Prezentul și viitorul omului și al naturii în care aceștia se regăsesc zi cu zi. În pofida acestor regăsiri, acestor trăiri, acestor subminări, omul, oricum, nu încetează a gândi, nu încetează a crea, nu încetează a dezvolta propriile capacități prin așa-numitul „concept al necesităților” și prin așa-numitul „concept al inteligenței”. Conceptul „necesităților”, conceptul „inteligenței”, conceptul „intelectului uman” toate, la rândul lor, trăiesc și respiră prin natură, trăiesc și respiră cu natura, trăiesc și respiră „din și de pe umerii naturii”. În această teorie a lucrurilor, omul, prin intelectul său, continuă să creeze și, totodată, să-și satisfacă necesitățile de existență și sub existență în măsura posibilităților acumulate din natură și prin natură. Dar, în această evoluție a mișcărilor nu ne rămâne decât să ne întrebăm: „Dar ce se întâmplă cu natura, dar ce se întâmplă cu Universul? Care este starea lor de spirit în prezent și pentru viitor? Cum le sunt trăirile și puterile de a merge înainte prin acest proces al dezvoltării umane, prin acest proces evolutiv al intelectului uman?”

Întrebări și răspunsuri în fața unei dileme... Omul și natura, intelectul uman între evoluție și natură. Destul de sugestiv. Credem însă că între intelectul uman și natură există și vor exista divergente și neînțelegeri. Divergente de ordin moral, care pun în pericol o creație divină prezentă în Univers – creația naturii și a frumosului, creația omului și a existenței. În acest context, ar urma pusă întrebarea cu privire la relația dintre natură și om, dintre om și existență. Și totuși, ne întrebăm: prezența și existența acestor neînțelegeri între natură și ființa umană sunt puse pe cântarul argumentelor?

Considerăm că da! Prin dezvoltarea umană, omul a pus mereu natura în pericol. Omul și-a creat propriile ambiții din natură și prin natură, din spațiu și prin spațiu, pentru a depăși necesitățile existenței. Natura, utilizată și exploatată mereu în aceste interese și necesități materialiste ale omului, a cedat mereu pozițiile și mai continuă să le cedeze, fiind disponibilă să se dăruiească omului cu tot întregul. Totodată, omul, prin ambițiile de necesitate materială, nu sesizează că în acest proces al dezvoltării umane însuși el este victima acestor ambiții și neînțelegeri. Omul și natura mereu în fața dilemei: „Cine este victima sau prizonierul intelectului uman? Cine este victima dezvoltării umane prin evoluția intelectului uman?”. Ar fi greu de răspuns la aceste întrebări, fără a greși sau a puncta pe poziția corectă a conceptelor și argumentelor. În această teorie a răspunsurilor, atât omul, cât și natura sunt prezenți pe orizontală și pe verticală în procesele de dezvoltare și evoluție, atât în contextul existenței omului în natură, cât și în contextul de existență a naturii prin evoluția intelectului uman. Ar părea că totul este într-o corelație absolută și perfectă, că totul este într-un proces definit și nedefinit, într-un proces limitat și nelimitat, într-un proces al perfecțiunii și al erorilor, axate pe conceptul intelectului uman și pe conceptul de existență a ființei umane și a naturii.

Prin aceste discuții, s-ar putea spune că echilibrul perfect al dezvoltării umane ar fi și este, poate, în favoarea omului și ar fi și este, poate, în defavoarea naturii. Dar, poate, și viceversa? Aceste argumente urmează a fi discutate. Omul, care a depășit limitele înțelepciunii și ale existenței, a depășit totodată și hotarele perfecțiunii și imperfecțiunii, a depășit totodată încrederea și neîncrederea în ceea ce realizează și în ceea ce poate fi realizat și creat în acest frumos al naturii și al Universului. Omul cu mâna sa, cu tehnologiile avansate elaborate prin intelectul uman a atins culmile Universului, a atins acele valori divine, pe care, poate, nu ar fi fost în drept să le atingă. De ce toate astea, omul? De ce? Pentru că omul, fiind parte componentă a naturii, a fost înzestrat prin creația divină cu calități și capacități capabile de a evolua în timp și în spațiu. Omul, în fața naturii, a fost lăsat să mediteze, să gândească, să cucerească, să se perfecționeze, să utilizeze și să folosească toate bogățiile Universului – bogății ce pot contribui la dezvoltarea umană, manifestate prin evoluția intelectului uman. Natura mereu i-a deschis omului porțile și drumurile din Univers pentru a se realiza în timp. Natura, totodată, a fost, considerăm, mereu impotentă în fața omului, pentru că omul a știut mereu cum să-i provoace și să-i cucerească slăbiciunile, pentru că omul a știut cum să-i exploateze bogățiile. Prin aceasta, omul și-a creat și viziunea de a fi superior naturii. Cât de absurd sună această ipoteză: „omul superior naturii”.

Omul mereu cu necesități reale și ireale în fața naturii. Omul, care își pierde cumpătul în fața succeselor și insucceselor. Considerăm că, prin evoluția sa, omul și-a pierdut înțelepciunea și a pierdut respectul față de natură, a pierdut respectul față de sine. Omul creat prin natură este ființa care deseori ignorează prezența sa în Univers, ignorează prezența sa în natură și crede, totodată, că este superior în toate. Prin aceasta, natura, la rândul ei, a pierdut din respectul față de om, față de sine. Natura cu trecutul și prezentul său își simte viitorul

pierdut în această evoluție a schimbărilor, în această evoluție a dezvoltării umane. Natura devine tot mai tristă și mai revoltată față de omul care își trăiește existența și subexistența în evoluția schimbărilor, prezentă prin intelectul uman. Revolta naturii se înscrie tot mai frecvent în viața omului cu modificări esențiale de formă și conținut, cu schimbări direcționate prin bătaia și puterea vântului, prin cantitatea și mutațiile apelor ce își revarsă râurile și mărilor în albia cuprinsului și necuprinsului, prin vibrațiile și respirația pământului în clipele de durere și meditație, prin lumina soarelui ce orbește tot mai frecvent lumina înțelepciunii. Revolta naturii vrea să orbească și să frâneze, în timp, pasiunea omului, care dorește să realizeze tot mai mult și mai mult în această evoluție a schimbărilor. Totuși, natura mai continuă să rămână a fi bunăvoitoare în fața ființei umane. Înțelepciunea naturii nu are limite. Natura mai crede și speră că ființa umană – omul – trăiește atât pentru sine, cât și pentru bunăstarea creației divine din Univers.

Omul și natura – toate într-o mișcare, toate într-o schimbare continuă – mai încearcă să întâlnească împreună răsăritul de soare, care deschide o nouă formă de viață între noapte și zi, între zi și lumină; mai încearcă să petreacă împreună asfințitul de soare, care deschide o nouă formă de viață, mai liniștită, între zi și noapte, între zi și lumina întunericului...

Lumina de zi și de noapte este lumina ce dă viață ființei omenești. Lumina, prin care omul prin natură reușește să se afirme, reușește să creeze și să se dezvolte prin gândire și mișcare. Toate, la rândul lor, fiind prezente prin lumina existenței omului dintre trecut, prezent și viitor. Fiind prezente, totodată, prin lumea și omul ce fac parte dintr-un element al expresiei de dezvoltare umană prin lumină. Lumina, gândirea și mișcarea sunt punctul de referință prin care ființa umană reușește să se exprime prin realitatea vieții, definită și reprodusă în timp, ca proces evolutiv al intelectului uman, ca proces evolutiv al dezvoltării umane. Toate acestea fiind prezente în existența schimbărilor dintre om și natură.

Mișcarea și gândirea, care este viața între lumină și întuneric, mișcarea și gândirea, care este tendința continuă spre ceva nou, reprezintă conceptul evoluției în a te exprima instinctiv în mediul în care reușești să te afirmi, reprezintă modalitatea de a reuși să te exprimi cu lumea internă și externă a naturii, a Universului. Mișcarea prin gândire, mișcarea prin lumină, mișcarea prin evoluție axează ființa umană în permanentă mișcare și gândire spre o nouă dezvoltare, spre un nou intelect uman, spre un comportament uman mai performant cu elemente axate pe relația cu natura. Relația omului cu natura este elementul-cheie din care se compune expresia „Intelectul uman – între natură și evoluție”.

Natura este lumina prin care există ființa umană. În aceeași ordine de idei, s-ar putea spune că natura și omul este aceeași lumină, natura și omul este aceeași creație în diversitatea frumosului din Univers. Fizicianul german Albert Einstein, creatorul teoriei relativității, argumentează că „ființa umană este o parte din tot, dintr-un întreg, pe care l-am numit „Universul”. Ființa umană este o cantitate limitată în spațiu și în timp” [3]. Suntem de acord cu această afirmație, dar totuși considerăm că ființa umană corelată cu natura prin gândire și mișcare în spațiu și în timp este o cantitate enormă în dezvoltarea umană, o cantitate enormă în evoluția intelectului uman.

Natura este spațiul, prin care omul a reușit să se afirme și să se perfecționeze. Natura este spațiul, prin care omul a reușit să-și modifice structura și conținutul, utilizând totodată bogățiile nemărginite ale Universului. Existența acestora se axează pe conținutul unei puteri magice, al unei puteri divine, al unei puteri ce știe să creeze și să existe în lumina spirituală a naturii și a ființei umane.

Omul și natura – o îmbinare de cuvinte, o îmbinare de culori, o îmbinare de lumini, în misterioasa dezvoltare umană, în existența intelectului uman, în conținutul dintre natură – om – evoluție...

Referințe:

1. Ignătescu M. Ingredientele Universului: materie, energie și spațiu. Articol publicat la 4 noiembrie 2012, postat în categoria: „Astronomie și astrofizică, Univers”, pagina web: www.descopera.org/ingredientele-universului-materie-energie-si-spatiu.
2. Gerald Crabtree. Our fragile intellect („Intelectul nostru e fragil”). Trends in Genetics, SUA, 2012. - pagina web: http://bmi205.stanford.edu/_media/crabtree-2.pdf.
3. http://dincolo-de-limite.blogspot.nl/2011_06_01_archive.html;
<http://subiecte.citatepedia.ro/despre.php?s=spa%FEiu+%BAi+tim>.

Prezentat la 17.12.2012